

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Πέμπτη, Ἀθήνα, 30 Σεπτεμβρίου 1921

ΑΡΙΘ. 745 (ΦΥΛ. 6)

ΣΤΟΝ ΙΔΑ

Ἴδα! γενιᾶς εὐγενικῆς κ' ἔνδοξης ἄξιο θρέμμα.

Ἦσὺ πού με τὸ μέτωπο πάντα ψηλὰ ὄλο πνέμμα

Καὶ με τῆς νίκης τὴν ἱερὴ πυρίπνοη ρομφαία

Στοὺς ὑψηλοὺς ἐδείχτηκες ἀγῶνες, ὦ γενναία

Ψυχὴ νικῆτρα... ἡ Ποίηση σὲ τραγουδάει, κ' ἡ Δόξα

Πλέκει γιὰ σένα ἀμάραντα στεφάνια, οὐράνια τόξα.

Καὶ τοὺς λαμπροὺς τῶν ἀρετῶν σου ἡ φήμη γράφει ἀγῶνες

Ν' ἀστράφτουν στοὺς Ἑλληνικοὺς ὀλόφωτους αἰῶνες.

ΣΤΟΝ ΠΑΝΟ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

Ταγκόπουλε ξεκίνησες καὶ πηγαίνεις. Ποῦ πηγαίνεις;

Ἦσὺ πού καὶ τὸ λουλουδάκι πρόσσεχες περνώντας;

Τὰ φονικά στοίς ὄμους σου ὄπλα πῶς τὰ ὑπομένεις;

Καὶ σκλάβος σέρνεσαι καὶ πᾶς τοὺς σκλάβους ἀκλουθώντας

Ἐέρεις αἰτία τῶν πολέμων κ' ἔχτρὸς οἱ δουλευτάδες

Δὲν εἶναι π' ὅμοια ἀφίνουνε τὰ σπίτια τους πονώντας.

Γλεντοκοποῦνε τῶν λαῶν στὶς πόλεις οἱ φονιάδες!

Τὸ χρέος σου... κ' ὡς σκοτωθεὶς στὰ πλήθη ἔτσι μιλώντας.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

- Ἡ σύγχρονη Βαβυλώνα.
- Γοητευτικὴ ἀκαταστασία.
- Ἡ Πόλη λεύτερη Τσιγγάνα καὶ νοσταλγικὴ Μάννα.

Ἦσως δὲν εἶναι μεγάλος λόγος αὐτὸς πού λέω, πῶς κανένα ταξίδι δὲν ἀξίζει τόσο, ὅσο μιὰ ἐπίσκεψη στὴν Πόλη.

Καὶ πρῶτα πρῶτα, σὲ ποιὸ μέρος θὰ μπορούσε κανεὶς μ' ἓνα μικρὸ ταξιδάκι νὰ δεῖ ὄλο τὸν κόσμο;

Γιατὶ ἀληθινὰ ὄλοι οἱ τύποι εἶνε μαζεμένοι στὴν ὁμορφίη μας Πόλη καὶ τώρα, μετὰ τὸ μεγάλο πόλεμο, ἀκόμα περισσότερο. Ἄν εἶσαν πρὶν τριάντα, καὶ μπορεῖτε νὰ τὶς σπουδάσετε ὄλες μαζί.

Ἔπειτα, πούθενά ἄλλοῦ οἱ ἐντυπώσεις δὲν εἶναι τόσο χαρακτηριστικὲς σὲ ἱστορικὲς θύμησης, γοργὲς σὲ κινηματογραφικὴ διαδοχὴ εἰκόνων, φυσικὲς σὲ θέλητρα κάθε εἶδους καὶ τύπου.

Ἡ Πόλη τραβᾷ καὶ τὴν προσοχὴν διπλᾶ, γιατί ἔχει κάτι πού πάντα ἀλλάζει καὶ ἐκπλήττει: τὸ ἀπροσδόκητο.

Πλούσιο, λοιπὸν σὲ εἰκόνες καὶ ἐντυπώσεις ἦταν καὶ τὸ τελευταῖό μου ταξίδι στὴν πατρίδα μου Πόλη, πού βάσταξε τρεῖς μῆνες καὶ πού τόσο μ' ἐ-

χαρίστησε ὥστε νὰ μοῦ γεννηθῆ ἡ ἐπιθυμία νὰ μεταδώσω λίγη ἀπὸ τὴν πολυποίκιλη ζωὴ τῆς Κοσμοξαικουμένης, σὲ μιὰ φιλόξενη στήλη Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας.

Σήμερα ὅμως, ἀπὸ ὄλες τὶς πλούσιες εἰκόνες πού ἀπεκόμισα, μιὰ, ζωντανὴ καὶ βαθειά, μένει χαραγμένη στὸ μυαλό μου. Εἶναι μιὰ εἰκόνα δυνατὴ, θερμὴ, εἶναι κάτι σὰν ὄνειρο ἐπίμονο, δυνατό, πού καταντᾷ δυνατότερο ἀπὸ μιὰ πραγματικότητα.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι, ἡ Πόλη ὡς ἀμαρτωλὴ γυναῖκα, ἀλλὰ με ἀφραστὴ καὶ μεγαλόπρεπη ὁμορφιά.

Περιπέτειες, ἀδυναμίες, σπαραγμοί, καὶ τὰ βάσανα θέλητρα τῆς, τὴν ὀδηγήσανε στὴν ἀπώλεια

Ἄλλὰ ἡ μεγαλοπρέπεια πού μαντεῖται κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ πένσιμο τῆς Ὅμορφιάς, εἶναι ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ Πόνου καὶ τοῦ Πόθου πού κρύβει ἡ γυναῖκα μέσα στὰ σπλάχνα τῆς, τοῦ Πόθου γιὰ νὰ τὴν κυριαρχήσῃ πάλιν ὁ πρῶτος κύριός τῆς, πού μόνον αὐτὸν ἀγάπησε ἀληθινὰ καὶ ἔκανε μ' αὐτὸν παιδιά.

Ἀκατάστατη σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο—ἀριστοτέχνιδα τῆς χαριτωμένης ἀκαταστασίας. Ὅλοι τὴν πλησιάζουνε, ὄλοι χαίρονται τὴ γενναιοδωρία τῆς, ὄλοι μουρμουρίζουνε καὶ ἐπικρίνουνε γύρω τῆς—καὶ στὸ βάθος ὄλοι δὲν μποροῦνε παρὰ νὰ θαυμάσουνε ἢ ταῦλάχιστον νὰ μείνουνε ἐκστατικοὶ μπροστὰ σὲ κάποια ὀρηκτικιά, τσιγγάνικη μεγαλοπρέπεια πού δείχνει ἡ ἀγαλνώτη φύση τῆς.